

DİLEK TÜRKER • İpekten Örer Zırhını

DİLEK TÜRKER 1984 yılında Adana'da doğdu. 2005'te Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Aynı üniversitede Hukuk Felsefesi ve Sosyolojisi Bölümü'nde yüksek lisans yaptı. İlk kitabı *Avucumda Çimen İz* 2017 yılında yayımlandı.

İletişim Yayınları 3007 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 530

ISBN-13: 978-975-05-3071-5

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

DİLEK TÜRKER

İpekten Örer Zırhını

Alpay'a...

“Yeni Bir Yıl” ve “Dışarı” adlı öyküler
daha önce *Altzine* dergisinde yayımlandı.

İÇİNDEKİLER

<i>Kendi ışığında</i>	9
<i>Robotlar bile</i>	17
<i>Bir yabancı gibi</i>	27
<i>Yeni bir yıl</i>	37
<i>Okulun ilk günü</i>	43
<i>Kumpanya</i>	51
<i>Çerçeveseler</i>	61
<i>Uçurtma rüzgârı</i>	71
<i>Hayatımın ışığı</i>	79
<i>Dışarısı</i>	87
<i>Patika</i>	93
<i>Güneyde bir yer</i>	105

Kendi ıslığında

Bazen gecenin ortasında yağda yumurta pişiriyorum
Dünyanın en ıssız cızırtıları bunlar Işıl,
Duyuyor musun?

– DİDEM MADAK, “Cevşenü'l-Kebir”

Çiçekli perdelerini seviyordu. Sabah erken uyandığında dışarı hâlâ karanlık olduğundan şehrin ışıkları yanmaya devam ederdi. Köpeklerin açlıktan uluduğu taş toprak yolun ortasında dikilen sokak lambasından odasına çiğ bir ışık vururdu. Perdeleri sayesinde çiğlik yumuşar, sabahı gündüz yapardı.

Güneş tam doğmadan, evin o sessizliğinde buzdolabı guruldar ve borular uğultuya benzer sesler çıkartırdı. Mutfağa geçip hemen bir kahve koyardı ocağa. Yanında aç karna bir sigara içip, geç kalmamak için aceleyle evden çıkardı.

Yola bakan bodrum kattaki pencereler gökyüzünü görmezdi. Yine de evden çıkmadan önce bütün perdeleri açık bırakırdı. O yokken evin içinde hayat olsun isterdi. Camlara vuran yağmur taneleri, öğle vakti içeriyi ısıtan gün ışığı, nereden geldiği belli olmayan kuş sesleri, öncesinde acı bir korna ve sonrasında gelen bağırış çağırışlar, pencereden pencereye karşılıklı konuşan kadınlar, okul sonrası sokakta top oynayan çocuklar, yoldan geçen birinin telefonla görüş-

mesi... Isınmayan rutubetli duvarları bilsin isterdi, dışarıda bir yerlerde hayatın aktığını.

Durakta otobüsün gelmesini beklerken başlardı müzik dinlemeye ve işyerine adım atana kadar devam ederdi. O yolculuktaki her şey düşlerle ilgiliydi.

Konuşmayı sevmezdi Filiz. Ne sessiz kız derlerdi arkasından, belli belirsiz bir bıkkınlıkla. Dedikodusu, fattanlığı, boşboğazlığı yoktu, konuşmaya dair hangi kusur varsa onlardan arınmış bir dilsiz gibiydi. Sabahtan akşama soluksuz çalıştığı atölyedeki herkes bu yüzden bir fırsatını bulup ona anlatmak isterdi derdini.

En çok Ayşe anlatır, çocuklarından konuşurdu sık sık. Kolundan hiç çıkartmadığı iki altın bilezik gibi sıkırdatırdı onlarla ilgili her şeyi. Gururla anlatırken soluk benzi bir an ışıldar, bakışları yerli yersiz meydan okurdu herkese. Gülüşünde bir çıban gibi belirirdi fesatlığı. O sabah her zamankinin aksine bulutluydu yüzü, bu sefer sessizliği bozmaya pek gönüllü olmasa da sıkışık bir zamanda yine dayanamayıp başlamıştı anlatmaya. “Evlilik nasıl rezil bir şey, bilemezsin. Sanki yan yana duran, yatan, koklaşan biz değilmişiz. Başlarda her şey güllük gülistanlıktı tabii. Benim de hatalarım olmuştur ama ağır söz söylendi mi yüz yüze bakamam ben, içim almaz. Çocuklarım için katlanıyorum her şeye. Onlar için bu kadar çalışıp didiniyorum. Kolay mı Allah'ın her günü buraya gelmek? Değeri bilen yok gerçi. İkisi de aynı babaları. Ondan yüz buluyorlar tabii. Yanlarında dursam öte yana kay derler. Güzel bir şey söylesem hiç oralı olmazlar. Komşunun oğlu var, nasıl sever anasını, bir görsen nasıl saygılı. Beni de öyle sevsinler, saysınlar istiyorum ama nerede. Küsmeyi de beceremiyorum ki! Hemen yumuşarım. Kalbimde gram kötülük yoktur. Çok safım kız ben. Hiç küfür bilmem mesela.” Puslu, pis bir havaya bürünmüştü yine yüzü. Her ihtimale karşı sesini biraz daha alçaltıp devam etti.

“Bir de Hacer cadısına bak. Sabah duydun değil mi olanları? Nasıl ağzı bozuk ayol onun. Öyle olmak lazım ama, o zaman bilirler değerini. Ya da kırıtarak yürüyeceksin Demet gibi. Kimsenin günahını almak istemem ama öyle yani. Biri yollu diğeri hacıana. Bak sinirlerim bozuldu yine, sigaran var mı? Almayı unutmuşum. Ver hızlı hızlı bir tane daha içelim de geçeriz sonra. Laf etmesinler şimdi.” İstemediği bir kiri silker gibi üstüne dökülen külleri çırpı. Filiz’e değil de boşluğa konuştu sanki. “Hiç heves etme evliliğe, çoluk çocuğa karışmaya falan. Hayat sana güzel arkadaşım, inan bak.”

Zoraki içtiği ikinci sigarasını bir an önce bitirip makinenin başına geçti Filiz. Ara sıra çalışırken de şarkılar dinlerdi, birkaç kez şefi görüp uyarılmıştı ama bugün hava içini aydınlatan bir ferahlıktaydı. Pencereleleri açılmayan atölyede dışarıyı düşlemek istedi. İçten içe duyduğu telaşla taktı kulaklığı ve hayaller kurmaya başladı. Yalnızca geleceği düşünmüyordu, bazen geçmişten bir an çıkıp geliyor ve usulca sarmalıyordu onu. Her zaman açıp bakmadığı bir örtünün altında kiler gibi saklıyordu geçmişini. Özenle ve eskitmeden. Köşedeki fırından sıcak bir ekmek alıp sofraya koymuş gibi, özlemlerle kaldırıyordu bazen o örtüyü. O gün de Hacer omzuna dokunup öğle arasının geldiğini söyleyene kadar örtünün altına saklanıp, durmadan çalıştı.

Hacer atölyedeki en kıdemli kadındı. Küfürbazlığı bazen başına dert olsa da ustalığı iyi olduğundan ona pek ses etmezlerdi. Diğer kadınlar da çekinirdi ondan. Arkadan konuşmaz, doğrudan insanın yüzüne söylerdi her şeyi. Sabah kopan gürültünün öfkesi vardı hâlâ yüzünde. Bluzunun ense kısmına uzanmış, söve söve asılıyordu bir şeye. Son bir çabayla çekip koparttı arkadaki etiketi.

“İnsan olayım diyorum ama insanlıktan çıkartıyorlar. Puşt! Üç kuruşluk şefsin sen, önce bir işi öğren, sonra patronluk tasla. Diğerleri de nasıl sıçan, zerre güvenim yok hiç-

birine. Bak üzerine alınma sakın. Sen ayrısın kızım. Neyse ama az kaldı, kurtulacağım buradan. Zabıta müdürü bir tabla ayarladı pazarda, içli köfte yapıp satacağım. Haftada iki kez yüzer tane satsam, tanesi dört liraya ama üçünü on liraya bırakırım. Milletin ayağı bir alışsın önce. Dur bakalım haber bekliyorum, kesinleşsin hemen burayı da bırakacağım. İşleri büyütürsem seni de alırım yanıma. İster misin? Yanlış anlama, çalışanın gibi değil, ne bileyim yakın görüyorum seni. Evladım gibisin. Bak hayalimi bile bir tek sana anlattım.” Az önce koparttığı etiketin değdiği yeri kanatana kadar sertçe kaşadı, sonra da hiç orali olmadan devam etti. “Biraz para kazanayım, bizim köyde bir ev yaptıracam, eski ahşap köy evleri var ya onlardan, bahçeye de elma, limon, kayısı, şeftali dikeceğim. Hayatta en sevdiğim şeydir dalından meyve kopartmak; bazısını çalışıyoruz, bazısında helallik istiyoruz. Heves işte. Bostan da yaparım, ne bulursam ekerim. Kümesim olsun istiyorum bir de. İnsandan uzakta, tek başıma yaşar giderim.” Filiz cebinden paketini çıkarınca o da hemen bir sigara aldı ondan. Hacer’in bu teklifsizliğine alışmamıştı bir türlü ama çok takmamaya çalıştı. “Kaç yıl oldu bunlara katlanıyorum. Bir zaafını görseler madara ederler seni. Hepsisi kancık. Kimseden korkum yok. Sıkar biraz, bana bulaşmak göt ister. Aman boş ver Hacer Abla mı diyorsun. Sen bakma böyle heyheylendiğime, beni tekken göreceksin asıl. Radyoda güzel bir şarkı çıktı mı dayanmam oynamaya başlarım hemen.” Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp, parmaklarını üst üste getirip şaklattı, koca gövdesini sevdiği bir şarkı çalışmış gibi sağa sola salladı. Bu hali güldürmüştü ikisini de. Hacer bitirmeden yere attı yarım sigarasını, ezerek söndürdükten sonra içeri geçmeden önce Filiz’e söylendi. “Nasil içiyorsunuz bunu. Aynı sinek siki gibi incecik. Üstelik naneli!”

Yemekten sonra çalışmak hep daha zor geliyordu. Bazı günler dakikada bir saate bakıyor, işten çıkmaya ne kadar

kaldığını hesaplıyordu Filiz. Boynu, beli ağırırken çekilmez oluyordu aynı şeyleri yapmak. Bazen de gözlerini kapatsa uyuyakalacak gibi hissediyor, hemen tuvalete gidip elini yüzünü yıkıyordu. Böyle günlerden sonra geceleri daha erken uyumak istiyordu her defasında ama eve gider gitmez uykusu kaçıyordu. O yokken pencereden evin içine neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Belki ince bir yağmur yağmış, sonra güneş çıkıp etrafı ısıtmıştı. Kuşlar buna sevinmiş, hiç kimse kavgaya etmemişti. Kadınlardan biri oğlunun yakında askerden döneceğini müjdelemişti pencereden diğerine, diğer kadının divanda oturan kızı da bunu duyup heyecanlanmıştı. Çocuklar top oynamaya ara verip, sokağın yeni sakini yavru kediye süt ve ekmeğe almaya gitmişlerdi bakkala. Telefonda konuşan adam karşıdakine onu sevdiğini söylemişti... Bir eskici durmuştu sonra belki de tam evin baktığı sokakta. Bir sağa bir sola dönen kararsız adımlardan sonra tezgâhını dalgın ve ağır ağır çekerken, yıllar içinde söylenmekten anlamını yitiren başka bir dilde bağırmıştı, eskici, diye. Evde olsaydı, ardından boş sokağa bakarken eskicilerin nasıl hayaller kurduğunu düşünürdü Filiz de.

Şefleri o akşam biraz erken ayrılınca herkes paydos havasına girmişti. O da bir gözü saatte çıkacağı zamanın gelmesini bekliyordu. Demet yanından geçerken mutfağa, kahve içmeye çağırırdı. İlk kararsız kaldı, sonra kalkıp o da arkasından gitti. Demet'le olduğu sürece sorun yoktu, kimse kolay kolay ilişemezdi ona. Patronla arasında bir şeyler olduğu konuşulsa da hiçbiri yüzüne bir şey demeye cesaret edemezdi.

“Kalbin kabarmış, bir şey mi sıkıldın sen? Sıkılmadıysan da o zaman yakında canını sıkacak bir olay yaşayacaksın.” Fincanı açar açmaz ilk bunları söylemişti Demet, başkalarının dertlerine tanık olmak biraz olsun hafifletiyordu kendi yükünü; içten içe sevinerek gördüğü fareyi de düşmana yordu. Filiz'in içi kararmıştı, pişman oldu akşam akşam bunları

dinlediğine. “Kanat çırpın bir kuş mu desem, kafası at gövdesi balık bir yaratık mı, büyük kısmet geliyor sana.” Tek kaşını kaldırıp daha bir dikkatle baktı Demet, elindeki fincanı evirdi çevirdi, düşünceli bir şekilde kaşının kavisini kaşdı ve bulunacağı kehanetin önemini vurgulamak için turnağının ucuyla masayı tıklattı. “Demedi deme, yakın zamanda bir mülk edineceksin sen. Piyango falan al, loto oyna bu ara. Çıkarsa bizi de görürsün artık. Ah bir yerlerden bana da para çıksa keşke.” Gözünü kısıp kirpiğinin ucundaki topak rimeli aldı, yere doğru ufaladı. “Alıp başımı gideyim diyorum, sonra nereye kızım diye durduruyor içimdeki ses. Bir kitap vardı, *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git*, gideceğim ben de bir gün ama kimbilir ne zaman. Bak burada bir adam görünüyor, nasıl desem, uzunca boylu, alnı geniş, adının içinde T harfi var. Bir düşün bakayım, var mı çevrende?” Filiz’den ses gelmeyince başını faldan kaldırıp yüzüne baktı. Abartılı bir kahkaha atıp hafif alaycı sordu. “Aa şuna bak sen, yere bakan yürek yakan, sevgili mi yaptın yoksa? Ha ne bileyim kızarıncı öyle. Adında dedim ama soyadında da olabilir yani, T harfi? Hımm, yaz bir kenara, karşına çıkacak o zaman. Bu senin muradın, gelinlik giymişsin, el ele tutuşmuşsunuz. Aşk güzel şey tabii. Evlenmek, çoluk çocuk sahibi olmak her genç kızın hayali. Beni Gülşen Bubikoğlu’na benzetti sabah otobüsteki bir teyze biliyor musun?” Filiz başını hak verir gibi sallarken gözlerini Demet’ten kaçırdı, bu karga burunla biraz zor ona benzemen, diye geçirdi içinden. “Bir hoşuma gitti sorma. Ama işte Allah çirkin şansını versin bize be gülüm. Dipte bir göz var, onu da patlatayım, gözü olanın gözü çıksın inşallah.” Gözlerinden yaş gelene kadar birkaç kez esnedi Demet, bunların hep nazardan olduğunu söyledi. “Bak nasıl esniyorum, çok nazar var sende, buradakilere dikkat et, fazla samimi olma, yüzüne güler sonra ciğerini sökerler. Sevgilin olunca gel bana anlat ama, iyinin değmez naza-

rı. Çok güzel, aydınlıklı ferah her şey. Dilek tut şimdi. Telveyi de çok koymuşuz ya ondan akmadı ama yavaş da olsa gerçekleşecek dileğin. Bak o adam var ya tabakta da çıkmış.” Fincanı yıkaması için Filiz’e uzattıktan sonra, saçlarını omzunun bir yanında topladı Demet, birkaç kez okşadı, uçlarından eline gelen telleri hafifçe yere bırakırken kendi kendine söylendi. “Hava da ne kasvetli değil mi bugün? Eve gideyim kafayı vurup hemen yatacağım.”

İşten çıkıp koşar adım durağa yürüdü Filiz. Gündüz hafifçe esen rüzgâr akşam ayazında git gide sertleşmiş, şimdi yüzüne ve kulaklarına vuruyordu. Yarı karanlık yolda içi su dolu oyuklara basmamaya çalıştı. Yerler kırılıp atılmış şemsiyelerle doluydu. Evdeki pencereleri kapatıp kapatmadığını düşünüp telaşlandı, açık kaldıysa yağmurlu günlerde yola bakan pencereden duvarlara su sızıyor, evdeki rutubet kokusu günlerce gitmiyordu.

Karanlık ve kirli akşam trafiğinde saatler sonra evin yakınındaki bir durağa vardı. Akan kalabalıkla birlikte caddeye indi. Denk gelen şarkının sesini biraz daha açtı ve eve varıncaya kadar yol boyu aynı şarkıyı dinledi.

Kapıyı açtığı anda evi su basma ihtimali aklından çıkmıştı. Perdeleri çekti ilk ış, loş ışıktaki solgun ev çiçek bahçesine dönüşünce duvardan yeni sızmaya başlayan rutubeti fark etmedi. Havalansın diye kot montunu astı sandalyenin arkasına. Bir eşofman altı geçirip hemen mutfığa gitti. Yemek yapmaya hali yoktu, dolaptan kahvaltılık bir şeyler çıkardı, domatesleri salatalıkları soydu, ekmek ve peyniri dilimledi, biraz zeytin koydu tabağa. Ocağın başına geçip aspiratörün ışığını yaktı sonra, iki yumurta kırdı ve kısık ateşte pişmelerini bekledi.

Karnını doyurduktan sonra sofrayı kaldırmadı hemen, biraz oyalandı. Duvara yasladığı küçük bir masa ve sandalye mutfığa sığındı diye sevinmişti buraya ilk taşındığında. Blu-

zunun kollarını ellerinin yarısına kadar çekti, dirseğine yapışan günün artığı birkaç ipliği ayıklayıp ekmek kırıntılarını toparladığı birikintiye bıraktı. Kalan son sigarasını içerken biten paketin jelatininde küçük delikler açtı. Ayın beşine daha vardı. Ne uzun ay, geçmedi bir türlü diye düşündü. Bir daha isterlerse yok diyebilmek için ertesi gün içtiği kadar sigarayı yanına almaya karar verdi. Yorgundu ama uykusu yoktu hâlâ. Yolda dinlediği son şarkıyı mırıldanırken falda çıkan adam geldi aklına, şöyle bir düşündü, etrafında uyan kimse yoktu, belki henüz tanımıyorum diye içinde bir an beliren umuda da kayıtsız kalınca kısa sürede geriye hiçbir ihtimal kalmadı. Sutyenin'in askısının gün içinde omzunda bıraktığı izi ovaladı. Diğer yanı ovmadan kalktı, masadakileri toplayıp tezgâha yığdı.

İçeri geçtiğinde yine geç olmuştu. Sabahı düşünmek istemedi şimdiden. Televizyonu açıp kanepeye boylu boyunca uzandı. Kanalları gezinirken sevdiği eski bir dizinin tekrarına denk geldi. Çoktandır görüşmediği bir dostuna rastlamış gibi şaşırdı, incecik bir sızı yokladı içini, saate aldırma-dan diziyi izlemeye başladı. Uykuya dirense de çok geçmeden gözleri kapandı; sarındığı battaniyenin altında solukları belli belirsiz bir fisiltıya dönüşünce kendi ışığında yorgunluktan uyuyakaldı.

Robotlar bile

Günler önce dalından kopartıp bir bardak suya koyduğum iğde masada duruyordu. Onun dışında her yer darmadağındı. Sevgilimden ayrıldıktan sonra ilk kez yataktan kalkabilmiş, yazlıkları çıkartmaya karar vermiştim.

Kışlıkları kaldırmadan önce tek tek kokluyor, ondan bir iz arıyordum. Ne o ne de tam ben kokuyordu kazaklar, ikimize ait bir şeyler sinmişti üzerlerine. Karlı günlerde ıslanıp evin ısıyla kuruyan montlar, sinemaya gidilen bir akşam giyildikten sonra kış boyu unutulmuş gömlek, yün hırkamın zamanla tüylenen hali, en çok da soluğumuzla buğulanan atkıların yıllanmış hali canımı sıktı. Büyük bir valiz getirip katlıları altlara dizdim, diğerlerini de hiç uğraşmadan gelişigüzel tıktım. En üste koymadan önce ceketlerin ceplerini yokladım, yeşil kadife olandan bir not çıktı:

Örgü dergilerindeki kadınlara benzetiyorum seni. Küçükken hepsine âşıktım. Şimdi bir tek sana. Akşama kahvaltı yapalım mı? Gelirken fırından ekmek de alırım. Uyanınca ara sesini duyayım.

Her şeyi öylece bırakıp içeriye geçtim ve sevdiğim bir şarkıyı açtım.

Gün boyu aynı şarkı çaldı; bir süre sonra anlamını yitirdi, yalnızca evde bir ses olarak dönüp durdu. Büyük bir poşet aldım elime, mutfaktaki, yerdeki, masadaki, sehpadaki, koltuklardaki tüm boşları, yarım kalanları, çerçöp ne varsa her şeyi atıp, doldurduğum çöpü sıkıca kapattım ve kapının önüne koydum. Tüm pencereleri açtım sonra. Dağınıklığı toparladım. Toz aldım, evi süpürdüm sildim. Tekrar odaya dönüp kışlıkların hepsini kaldırdım. Dolap içlerini temizleyip yazlıkları yerleştirdim. Birkaç sabun koydum aralara. Çarşafları, yastık kılıflarını çıkartıp yerine yenilerini geçirdim. Havluları temizleriyle değiştirdim. Üç posta çamaşır yıkadım, hepsini hınçla çırpa çırpa astım. Terden sıırıslıklam, saçlarım tüy tüy olup yüzüm karaya çalınca girip yıkandım.

Yıkandıktan sonra suyun altında ellerimi başımın üstünde kenetleyip öylece bir süre bekledim. Aklımda ne varsa alıp götürsün istedim kafama pat pat vuran su. Çıkıp, buharlanan aynayı elimle sildim. Kafamdaki suretle aynadaki halim uyuşmuyordu. Yorgunluğu ve üzüntümü biraz olsun gizleyecek bir makyaj yaptım. Sabunların kokusunun hemen yayıldığı dolaptan yazlık, ince bir şeyler bulup geçirdim üstüme. İğdenin suyunu değiştirdim ve dışarı çıktım.

Tüm dünya dışarıdaydı. Kendilerinden büyük gitarlarıyla etrafta dolanan kepece kulaklı veletler. Manavda meyvelerin tadına bakıp bir şey almadan yoluna devam eden huysuz ihtiyarlar. Küçük meydanda bir ağacın altına oturmuş, birileri gelip yem alsın da kuşları beslesin diye bekleyen kasketi solmuş, hasır ayakkabılı amca. Yan yana yürürken birbirlerinin ince beline sarılmış gencecik sevgililer. Gün ışığı herkes için sıcak mevsimin habercisiydi, benimse içimde hiç ısınmaya hevesli bir yan yoktu. Kendi başına kalabilmek için gittim bir sinemanın kapısına vardım.

En boş olacağımı düşündüğüm filme bilet aldım ve sinemanın avlusunda oturup beklemeye başladım. Diğer masalarda da tek tük insanlar oturuyor, içlerinde biri hemen dikkat çekiyordu. Sürekli söylenen bir kadındı. Sigara içenlere karışıyor, sesli konuşanları paylıyor, hiç konuşmadan telefonuna bakanlara laf atıyordu.

“Oğlum hiç aklın alıyor mu senin, böyle kamburunu çıkartıp saatlerce el kadar ekrana bakıyorsun,” diye hemen yanındaki çocuğu azarlamıştı az önce. İnsanlar rahatsız olmuş, teker teker kalkıp içeriye geçmişti. İnat ettim, kaldım ben. Baş başaydık artık; ama ne sigara içebiliyor ne tek laf edebiliyor ne de korkudan telefonuma bakabiliyordum. İçimden sürekli çatlaklardan korkmadığımı söylüyordum. Bir cesaret kadına şöyle bir göz ucuyla baktım. Deve tüyü tayyör vardı üzerinde. Bir ton koyu çorapları da oturunca toparlak olup aşağıya inmiş, tombul beyaz baldırları iyice ortaya çıkmıştı. Elinde sımsıkı tuttuğu çantasından ezik büzük bir pet şişe çıkartıp hızlıca su içti. Başındaki güllü eşarbi düzeltip sıkıntıyla üfleyerek etrafına bakındı. Göz göze gelmekten çekinip hemen başımı çevirdim öte yana. Ondan herhangi bir laf işitmediğim için kendimi ayrıcalıklı hissetmiştim ki bana bakıp kendi kendine bir şeyler söylendi. Yüzüne bakmasam da tepeden turnağa beni süzdüğünü ürpertiyle hissedebiliyordum. “Hanım Kız,” dedi sonra aniden. Normalde masayı devirip kavga çıkartabilirdim böyle seslenilmesine ama dönüp cümlemin sonunu dahi tamamlayamadan, “Bana mı?” diyebilirdim hafif tedirginlikle.

“Saat kaç?”

Bakıp söyledim.

“Sen de mi bu filmi bekliyorsun?” dedi afişini gösterip.

“Evet. Siz?” İstemsizce çıkmıştı bu soru ağızımdan. Büyük gövdesini kaldırıp hemen yanıma geldi sorularına karşılık verdiğimi görünce.

“Aşk filmlerini hiç kaçırmam, eskiden kalma alışkanlık.”

“Bu aşk filmi değil yalnız,” dedim ama içime de kurt düştü. Şu ara yapmak isteyeceğim son şey gidip bir aşk filmi izlemek olurdu. Kalkıp yan masada bırakılan katalogu aldım, filmle ilgili tanıtımı okudum.

“Neymiş?” diye merakla eğilip sordu. Nane şekeri kokuyordu nefesi.

“Savaş filmi, robotlar var. 2080 yılında geçiyor.”

Ağzını büküp başını sallarken, “Aşksız film olmaz,” dedi. Söylediklerime inanmış gibi durmuyordu. “Sen tek mi geldin?”

“Evet. Niye ki?”

“Hiç, sordum,” deyip çantasından biraz leblebi çıkarttı. Bana da uzattı. Ben istemeyince, “Allah aşkına,” diye ısrar etti, ayıp olmasın diye birkaç tane aldım. “Benim çocuklar, torunlar bana kızıyor bu yaşta sinema mı olur diye. Ne yapayım, çok seviyorum. Evin karşısında bir sinema vardı, âdet sancımı gider orada çekerdim gençken. Öğlen girer, akşam çıkardım. Karnımı tuta tuta üst üste film izlerdim. ‘Ah Müjgan Ah’ vardı, bilir misin?” Birkaç leblebiyi attı ağzına, bilirim diye başımı sallayınca ben, bir yandan ktır ktır leblebileri çiğnedi, bir yandan ağzı dolu konuşmaya devam etti. “Onu izlerken ağla ağla surat kıpkırmızı olmuş, farkında değilim hiç. Eve dönünce babaannem sordu, ‘Kızım n’oldu sana, çimdiklediler mi bak doğru söyle,’ diye. ‘Yok,’ dedim, ‘hislendim ondan.’ O günlerden beri aşk filmlerinin hastasıyım.” Çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi gözlerini açıp, “Ama sinemada izlediklerimin yalnızca,” dedi üstüne basa basa. “Gerçekte öyle aşklar yok. Beyimle aramda yirmi yaş vardı, adama aşk desen küfrettin sanırdı.” Yakasını silkip, “Neyse öldü gitti de rahat ettim,” deyip etrafına bakındı. İçi rahat etmeyince bu sefer, “Allah rahmet eylesin yine de,” diye ekleyip bir dua okudu dudaklarını oynatarak.

Ben dayanamayıp gülünce bu haline, hoşuna gitti. İlerideki masada tek başına oturan adamı gösterip, “Bak bu da tek gelmiş belli, boyu posu yerinde,” dedi dudağımı bilmişlikle büzüp, kendi kendini onaylayan bir baş hareketiyle. O yöne baktım, adamı önceden fark etmemiştim. Şimdi avluda benimle birlikte yanımdaki kadın ve en uçtaki masada kitap okuyan adam vardı yalnızca.

Başımı adamdan bu yöne çevirdiğimde bana bakıyordu kadın. “Nerelisin sen?”

“Buralı.”

“Kaç yaşındasın?”

“32.”

“Çoluk çocuk?”

“Yok.”

Durmadan terleyen alnını elindeki parça pinçik olmuş sel-pakla sildi. “Hava da çok sıcak. Şimdi içeride klimaları açarlar, püfür püfür oh.”

Saatime baktığımı görünce, “Ne kadar var daha?” diye sordu.

“Az kaldı,” dedim. Tuvalete gideceğimi söyleyip kalkmaya yeltendim. “Dur ben de geleyim,” diye masadan tutunup o da kalktı güçlkle. Koluma girdi yürürken, bir an her şeyi bırakıp kaçsam mı diye düşündüm. Sinemanın karanlığına gömülüp filmin başlayacağı o her şeyin uzağındaki ânı aklıma getirip yürümeye devam ettim. İçeriye geçip ağır ağır tuvalete gittik. Önce o girdi, sonra ben. Çıktığımda elini kurulamak için art arda peçete alan kıza sataşıyordu. “Bir tane neyine yetmiyor, daha birini kullanmadan diğerini alıyorsun.” Ellerimi yıkadıktan sonra çekinip ben de yalnızca bir tane alabildim peçetelerden.

Tuvaletten çıktığımızda tanıştığımızı memnun olduğumu ve salona geçeceğimi söyledim. “Sen git, ben de geliyorum,” dedi arkamdan. Duymazdan gelip salona doğru yürüdüm.